

SENTÈNCIA 02-99 DE 10 DE FEBRER DE 1999

Ponent : M.I. Sr. Josep Lluís VÀZQUEZ SOTELO

ANTECEDENTS DE FET

I. RESULTANT: Que en data 16 d'abril de 1998 el Tribunal de Corts dictà sentència amb la següent part dispositiva: "FALLEM: que hem de condemnar i condemnem Antonio Lourenço S.P., com autor responsable del delictes major de port d'arma prohibida, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena de SIS MESOS DE PRESÓ CONDICIONAL, MULTA DE QUARANTA MIL (40.000) PESSETES i pagament de les despeses processals causades. Es decreta a més el comís de l'arma ocupada en aquesta causa deixant deguda constància en autes".

II. RESULTANT: que l'anterior Fallo es basa en els següents fets provats: "són fets provats i així es declara que el dia 30 d'abril de 1997, el processat Antonio Lourenço S.P. entrà a Andorra provenint de Portugal i portant una arma de foc que era a l'origen una pistola semiautomàtica de fogueig marca BBM-BRUNI de calibre 8mm K i que havia estat modificada en aquell país traient el canó que portava serrant-lo i soldant-ne un de nou, calibrant-se a munició real de 6,35 mm permeten disparar munició d'aquestes característiques. L'encausat havia comprat la pistola ja modificada a un particular a Portugal. L'endemà 1 de maig de 1997, agents de policia van controlar el processat a l'establiment comercial Hiper Andorra de la vila d'Andorra la Vella, on es trobava com a client, en possessió de l'esmentada arma".

III. RESULTANT: Que contra dita sentència interposà recurs de Suplicació el Ministeri Fiscal, basat en un sol motiu consistent en infringir la sentència una norma penal substantiva, sigui per violació o per interpretació errònia o per aplicació indeguda (sic) d'acord amb l'article 3 de

la norma reguladora d'aquest tràmit. En la seva fonamentació jurídica al·lega que la sentència condemna a Antoni Lourenço S.P. com a responsable del delictes major de tinença d'arma prohibida tipificat en l'art. 90 del Codi Penal, absolent-lo, no obstant, del delictes d'importació de l'arma pel qual també fou acusat pel Ministeri Fiscal, de conformitat amb l'art. 89 del mateix Codi. Considera el Ministeri Fiscal que de l'art. 89 del CP es desprén la voluntat del legislador de mantenir un control respecte a totes les armes que la legislació vigent considera prohibides, i no tant sols en quant a la seva possessió en el Principat (art. 90 del CP) sinó també en el trasllat de les mateixes des del Principat a l'estranger o de l'estranger al Principat, raonament que es veu reforçat per la interpretació literal de l'article, que no parla de la importació o de la exportació "per o amb" la finalitat de realitzar el seu trànsit o comerç, sinó com a introducció a Andorra d'armes descatalogades i sense cap tipus de control per part de les autoritats i amb total independència que siguin destinades al tràfic, al comerç o a l'ús particular, com és el cas d'autes.

Concloqué el seu recurs suplicant que la sentència recorreguda fos revocada per a condemnar al processat com autor dels delictes d'importació i tinença d'arma prohibida, tipificats als arts. 89 i 90 del CP a les penes corresponents.

IV. RESULTANT: que admès el recurs i personat el Ministeri Fiscal davant aquesta Sala, també comparegué la representació del processat Antoni Lourenço S.P., assenyalant-se la celebració de la Vista en la qual informaren pel seu ordre ambdues parts, sol·licitant en dit tràmit el Ministeri Fiscal la condemna pel delictes d'importació d'armes prohibides de l'article 89 del CP, mentre que la defensa del recorregut s'oposà al recurs, impugnant l'aplicació del citat article 89, per entendre que fa referència a l'activitat lucrativa o comercial i perquè la "noció d'importació" s'ha de considerar inclosa en la de la tinença. Concloua la celebració de la Vista quedaren els autes vists per sentència.

FONAMENTS DE DRET

I. CONSIDERANT: que el recurs es limita al punt de si el processat, condemnat com autor del delictes de port il·legal d'arma de foc de l'art. 90 del CP, ha de ser

condemnat a més com a autor del delictes de l'art. 89 per haver importat il·legalment a territori de la sobirania andorrana l'arma que il·legalment portava, tal com sosté i demana en el seu recurs el Ministeri Fiscal que acusà en el judici pels dos delictes.

II. CONSIDERANT: que la qüestió plantejada en el recurs del Ministeri Fiscal partint de la intangibilitat dels fets provats establerts en la sentència, ha de rebre una resposta denegatòria. De fet s'ha de reconèixer la compatibilitat teòrica entre el delictes de l'art. 89 i el dels arts. 90 i 91, donat que és possible realitzar primer la importació il·legal de les armes i després exhibir-se amb una d'elles o amb vàries de les il·legalment introduïdes en el Principat. Solament que en les circumstàncies definides en el factum de la sentència aquesta concurrència delictiva no és raonablement admissible pel que a continuació es diu.

En primer lloc perquè l'art. 89 certament al·ludeix a activitats comercials o quasicomercials com s'adverteix en els verbs que el precepte utilitza (importació-exportació) i en la seva expressa referència al "comerç o trànsit" de armes (en plural) amb el que es plantejaria un primer problema de tipicitat i subsumció dins de dit precepte del fet aïllat d'entrar a Andorra amb una sola arma sense autorització. En segon lloc perquè aquest fet ha de quedar subsumit o absorbit en el fet de "portar" l'arma en territori andorrà, ja que no és possible portar l'arma si prèviament no ha estat introduïda al Principat. De no seguir-se aquesta interpretació i acollir-se a la que pretén el Ministeri Fiscal es castigaria deus vegades el mateix fet i es realitzaria una interpretació in malam partem i contra reum, amb infracció dels principis fonamentals i constitutius del Dret Penal i processal penal avui generalment acceptats com a vigents. El que en canvi hauria pogut discutir la defensa era si el fet enjudiciat hauria de considerar-se constitutiu del delictes descrit en l'art. 90 o més aviat del definit en l'article 91 (referit a la "simple possessió de l'arma") castigat amb pena menor. Però aquesta qüestió no ha estat plantejada a la Sala (art. 20 de la Llei reguladora) i d'altra part no té utilitat pràctica atès el marge punitiu que el Codi Penal confereix al Tribunal i que la sentència ha utilitzat prudentment.

III. CONSIDERANT: Que per les raons exposades procedeix desestimar el recurs, quedant confirmada la sentència recorreguda amb les conseqüències corresponents,

havent-se de tenir en compte pel que fa a les costes processals del recurs, que ha estat interposat pel Ministeri Fiscal.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1. Desestimar el recurs de suplicació interposat pel Ministeri Fiscal.

2. Confirmar la sentència dictada pel Tribunal de Corts en data 16 d'abril de 1998 en la causa núm. 89-2/97.

3. Declarar d'ofici les despeses processals causades pel recurs.

4. Retornar la Causa al M. Iltre. Tribunal de Corts, amb certificació de la present Sentència, per al seu compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.